

Arrest

nr. 148 495 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 januari 2015 van de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 januari 2013 meldde de stad Gent dat de verzoekende partij een verklaring wettelijke samenwoning wenste af te sluiten met mevrouw F. D, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Mevrouw D. stond gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken uit hoofde van een dossier schijnhuwelijk (huwelijk uit 2008 met dhr. B. O, terwijl zij in 2010 nog een relatie zou hebben gehad met dhr. B. S).

Per schrijven van 22 februari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in.

Op 26 februari 2013 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

Op 26 april 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar relatie met mevrouw D. (bijlage 19ter).

Op 15 mei 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Er werd tevens beslist tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 22 oktober 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 120 757 van 17 maart 2014 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 29 juli 2014 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, dit opnieuw in functie van mevrouw D. (bijlage 19ter).

Op 27 januari 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 12 februari 2015 aan de verzoekende partij werd betekend en waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ... De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;...

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon op 22.05.2008 te Conakry in het huwelijk is getreden met een derde, zijnde dhr. BO. Dit wordt bevestigd door een huwelijksakte (Extrait d'acte de mariage n° xxx dd. 2008, Republique De Guinee), voorgelegd bij de bevoegde diensten van de stad Gent in het kader van de erkenning van dit buitenlandse huwelijk. Deze erkenning werd geweigerd door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Gent bij aangetekend schrijven dd. 08.02.2012.

De referentiepersoon heeft tot op heden niet aangetoond dat dit buitenlandse huwelijks inmiddels werd ontbonden. Bijgevolg is de referentiepersoon nog steeds gehuwd met mijnheer O en werd de wettelijke samenwoning dd. 05.04.2013 foutief afgesloten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs-aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Op 13 februari 2015 berichtte de procureur des Konings te Gent dat werd overgegaan tot dagvaarding in vernietiging van de wettelijke samenwoning tussen mevrouw D. en de verzoekende partij, rekening houdend met het feit dat mevrouw D. in Guinee gehuwd is met een andere man (dhr. B. O.).

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

"Dat, als gevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende levenspartner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 januari 2015, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn levenspartner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. In casu wordt door de verwerende partij betwist dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij met haar partner.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enerzijds dat de partner van de verzoekende partij gehuwd is met een andere man; dat de partner van de verzoekende partij twee kinderen heeft van verschillende vaders met wie ze nooit heeft samengewoond; dat de partner van de verzoekende partij gekend is voor schijnrelaties; dat de partner van de verzoekende partij meteen een relatie heeft aangeknoopt met de verzoekende partij van zodra zij vernam dat haar huwelijk niet werd erkend, terwijl ze aangaf tot dan geen interesse te hebben gehad in een relatie met de verzoekende partij; dat de verzoekende partij verklaarde dat de vaste relatie pas begon op het ogenblik dat zij bij haar partner introk; dat ze verschillende verklaringen afleggen aangaande het begin van hun seksuele relatie; dat ze elkaars naam niet kunnen schrijven; dat zij niet weten waar de ander is geboren; dat ze weinig weten over elkaars verleden; dat ze tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende de familieleden; dat ze een verschillende godsdienst hebben. Anderzijds blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner; dat er in het dossier verklaringen aanwezig zijn van derden die attesteren dat ze een partnerrelatie hebben. Verder blijkt dat er een wettelijke samenwoning was afgesloten (dit was mogelijk omdat de partner van de verzoekende partij zich gehuld had in stilzwijgen betreffende haar huwelijk), doch dat het openbaar ministerie op 13 februari 2015 de nietigverklaring vorderde van de wettelijke samenwoning.

De Raad is van oordeel dat de elementen die pleiten in het voordeel van het bestaan van een gezinsleven met name de loutere samenwoning en de verklaringen van derden die niet op hun echtheid kunnen worden gecontroleerd, niet opwegen tegen de talrijke elementen die pleiten in het nadeel van het bestaan van een gezinsleven. Aan de hand van de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid dat er in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM bestaat.

Hoe dan ook, zelfs aangenomen dat er op het moment van de beoordeling door de verwerende partij nog niet voldoende gegevens bekend waren om tot de vaststelling te komen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven was en er aldus wel een toetsing diende te geschieden aan de hand van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad aan te stippen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven verduidelijkt dat moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance-toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen enkele hinderpaal aanvoert voor het uitbouwen of het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst of in het land van haar partner, namelijk Nederland. De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die erin bestaan om in België, waar zij blijkens het administratief dossier niet eerder genoot van een legaal verblijf, bij haar Nederlandse partner te blijven met wie zij naar eigen zeggen een relatie heeft sinds 2011 en de belangen van de Belgische staat anderzijds, in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod om het grondgebied te betreden in. Niets verhindert de verzoekende partij om opnieuw het grondgebied te betreden van zodra zij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker tot op heden niet heeft aangetoond dat het buitenlands huwelijk van zijn levenspartner met de heer OB inmiddels werd ontbonden.

Dat verzoeker in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem voorafgaandelijk aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande de ontbinding van dit huwelijk neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd bijkomende documenten aangaande de ontbinding van dit huwelijk neer te leggen.

Dat immers verzoeker ter goeder trouw is en, gelet op het feit dat hij en mevrouw FD probleemloos een verklaring wettelijke samenwoning bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent hebben ondertekend (waarbij voorafgaandelijk, overeenkomstig het art. 1475§2 B.W., een bewijs van ongehuwde staat door hen werd neergelegd), er dan ook van uitging dat aan de wettelijke voorwaarden volledig is voldaan nu zij beiden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent voldoende hebben aangetoond niet verbonden te zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning.

Dat verweerder dan ook gehouden was verzoeker alsnog uit te nodigen dit bewijsstuk neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

De concrete kritiek van de verzoekende partij bestaat erin dat zij van oordeel is dat haar gevraagd diende te worden om bijkomende stukken neer te leggen aangaande de ontbinding van het huwelijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog beperkt, doch niet het minste begin van bewijs aanbrengt dat er sprake is van een ontbinding van het huwelijk.

Het recht om te worden gehoord, moet in acht worden genomen in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon ongunstig kan beïnvloeden. Dienaangaande moet worden vastgesteld dat een beslissing die volgt op een aanvraag niet als een dusdanige beslissing kan worden gekwalificeerd. Daargelaten de vaststelling dat het hoorrecht ter zake niet van toepassing is, kan er niet aan worden voorbijgegaan dat de verzoekende partij wist dat een aanvraag in het kader van artikel 40bis van de vreemdelingenwet vereist dat de partners ongehuwd zijn. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend en was op dat ogenblik in de mogelijkheid om het bewijs van ongehuwde staat naar voor te brengen. Aldus kan zij thans niet voorhouden dat zij niet de kans heeft gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts heel duidelijk dat de partner van de verzoekende partij reeds gehuwd is. De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de wettelijke samenwoning. Zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld, werd de wettelijke samenwoning foutief afgesloten. Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt bij een verklaring van wettelijke samenwoning niet noodzakelijkerwijze een bewijs van ongehuwde staat neergelegd. Op het ogenblik van het afleggen van de verklaring zijn geen documenten vereist (enkel een identiteitskaart). De wet voorziet immers niet in documenten die moeten worden neergelegd voor het afsluiten van een wettelijke samenwoning. Ten overvloede blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het openbaar ministerie de nietigverklaring vordert van de wettelijke samenwoning. In de dagvaarding van het openbaar ministerie kan het volgende worden gelezen: “aangezien, door een vergissing van de loketbediende en door het stilzwijgen van eerste gedaagde over haar huwelijk met B.O., gedaagden op 5 april 2013 toch een verklaring wettelijke samenwoning ondertekend hebben en deze geregistreerd werd.”

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout of van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, noch van de hoorplicht of van de rechten van verdediging.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU